

STICHTING THOMAS BOUWPROJECTEN
The Thomas Foundation for Building Projects

PROJECTNIEUWS 2002-2

Boarding Perumalpalayam in aanbouw

Secretariaat
Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
tel 0497-517325
e-mail: adriaan.debot@planet.nl

Projectenadministratie
Hulstbeemd 34, 5551 HR Valkenswaard
tel 040-2047144, fax 040-2011150
e-mail: thomasbouwprojecten@planet.nl

Ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te
Eindhoven onder S 41092542.
Bank: Rabo rekeningnr. 14.93.08.787.

Inhoudsopgave

Registratie CBF	pagina 3
Van de voorzitter	pagina 4 t/m 6
Overzicht in uitvoering zijnde projecten, raming bouwkosten en reservering onderhoud	pagina 7
Reisverslagen projectleiders	pagina 8 t/m 12
Overzicht gerealiseerde projecten vanaf 1992	pagina 13
Kaart Zuid-India	pagina 14

En hier doen we het allemaal voor!

COLOFON

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten en verschijnt 2x per jaar.

Redactie en vormgeving:
Henny Koenders-van Hage
Therese Hanneman-Woltgens

Drukwerk:
Van der Linden Bouwbedrijf
St. Michielsgestel

Contactadressen:
Vragen m.b.t. de Stichting Thomas Bouwprojecten uitsluitend via het Secretariaat:
Tel: 0497-517325
e-mail: adriaan.debot@planet.nl

Vragen/opmerkingen m.b.t.het Projectnieuws uitsluitend via de Projectenadministratie:
Tel: 040-2047144
Fax: 040-2011150
e-mail:
thomasbouwprojecten@planet.nl

De Stichting Thomas Bouwprojecten is (nog) niet geregistreerd bij het CBF

In een aantal vergaderingen van het bestuur is de vraag aan de orde geweest, of de Stichting Thomas Bouwprojecten zich niet zal laten registreren bij het Centraal Bureau Fondsenwerving (CBF). Om een aantal redenen is nog geen besluit genomen een aanvraag tot registratie in te dienen.

1. Bij registratie door het CBF is een niet onaanzienlijk bedrag aan euro's verschuldigd. Een principe van de Stichting Thomas Bouwprojecten is de ontvangen financiële middelen zoveel mogelijk te besteden aan de projecten in India en derhalve de kosten van de eigen organisatie zo gering mogelijk te houden.
2. Het lijkt ook gewenst om de beide Thomasstichtingen gelijktijdig een eventuele aanvraag voor registratie bij het CBF in te laten dienen. Dit is nog een onderwerp van gesprek met het bestuur van de Thomas Stichting voor Jongeren.
3. In de – vaak persoonlijke contacten - met donateurs heeft de Stichting Thomas Bouwprojecten altijd al de grootst mogelijke openheid betracht ten aanzien van haar eigen organisatiekosten en de projectbegrotingen. Dit tot volle tevredenheid van alle donateurs.

De Stichting Thomas Bouwprojecten juicht meer controle en toezicht op charitatieve geldinzamelingen van harte toe. Het gaat immers om veel geld, zo heeft een wetenschappelijk onderzoeker bij het Centrum voor Internationale Ontwikkelingsvraagstukken van de Katholieke Universiteit Nijmegen vastgesteld.

Aan zijn studies en bevindingen kan ontleend worden, dat Nederlanders niet de gulste geldgevers van Europa zijn. Zeker wat ontwikkelingsorganisaties betreft zijn dat de Noren.

Maar Nederland bevindt zich toch in een mooie middenmoot met de Luxemburgers en de Zwitsers. Dat levert een "geefmarkt" op van rond 750 miljoen Euro per jaar. Die markt blijkt zo aantrekkelijk, dat ook veel internationale charitatieve organisaties haar betreden: rijp en groen, bonafide, of mogelijk niet. Daarom is toezicht op fondsenwerving gewenst en noodzakelijk. Het CBF zou –zoals het hiervoor aangehaalde onderzoek stelt- een goede controlerende en registrerende organisatie kunnen zijn, indien hieraan –tot op heden- niet het een en ander ontbrak, waardoor het afgegeven keurmerk nog steeds onvoldoende garanties biedt.

Wat ontbreekt er dan aan?

1. Het CBF toetst niet meer, dan wat een accountant al heeft gedaan. Wat er met de naar het buitenland overgeboekte gelden gebeurt voltrekt zich geheel buiten het gezichtsveld van het CBF.
2. Het CBF heeft geen enkele sanctie.
3. Ook zonder keurmerk kunnen in Nederland gelden worden ingezameld.

De onderzoeker van de K.U.N. is van mening dat een nieuwe wetgeving op de activiteiten van charitatieve organisaties noodzakelijk is en veel strikter gemaakt zou moeten worden en tenminste een vijftal zaken zou moeten bevatten.

1. Er moet een verplichte registratie bij het CBF komen van charitatieve organisaties. Fondsenwerving zonder registratie zou verboden moeten zijn.
2. Een veel preciezer financiële verslaggeving aan het CBF is gewenst, waarin ook kostenspecificaties etc. worden weergegeven.
3. Alle betrokken organisaties worden verplicht zich open te stellen voor financieel onderzoek door het CBF.
4. Het CBF zou (steekproefsgewijs?) onderzoek moeten doen naar de effectiviteit van bestedingen aan de goede doelen.
5. Tenslotte zouden de organisaties een verplicht percentage (bijv. 0,1%) van hun opbrengsten aan het CBF moeten afdragen om registratie en controles te bekostigen.

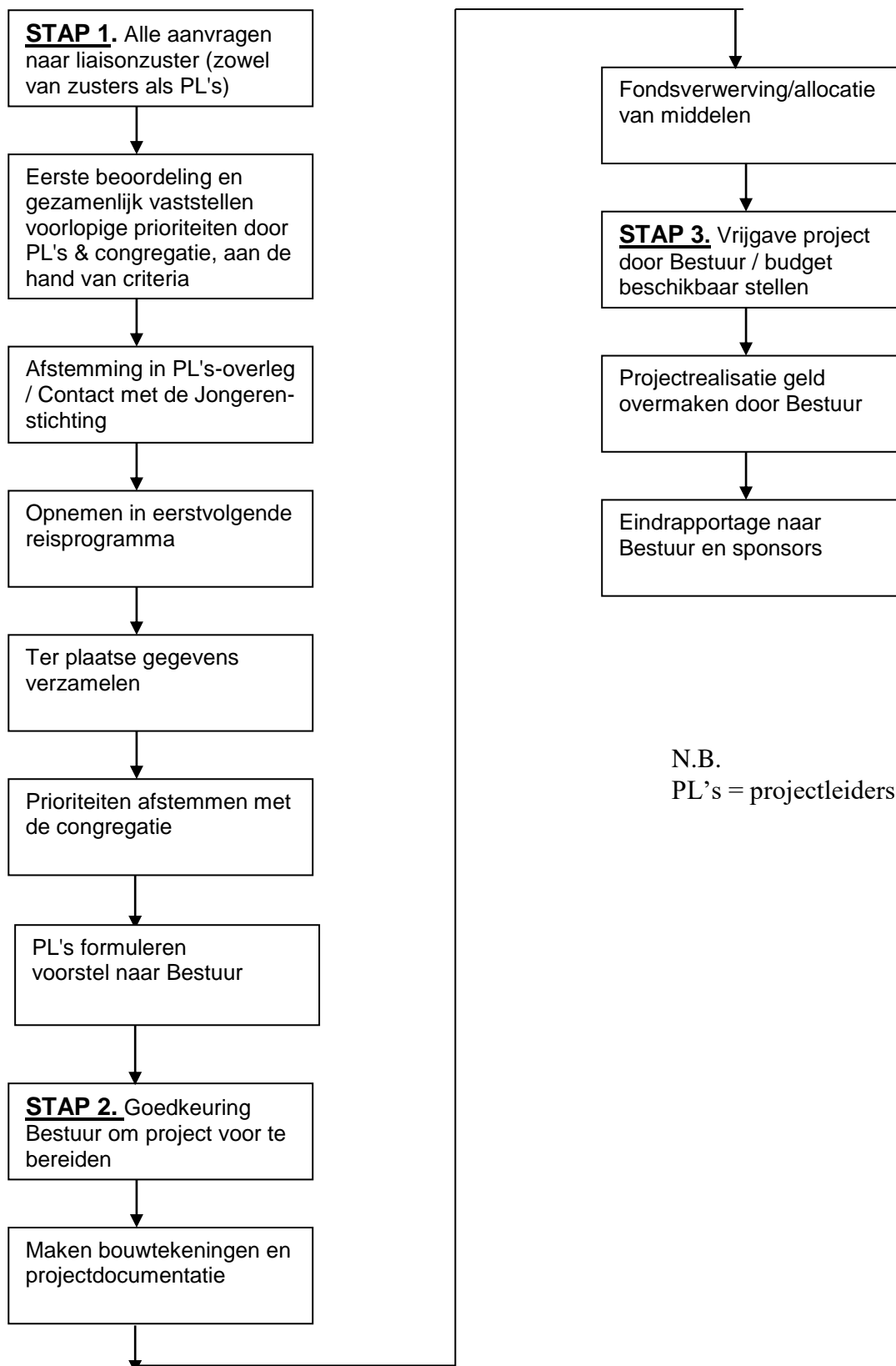
Het bestuur van de Stichting Thomas Bouwprojecten onderschrijft de noodzaak van een goede wettelijke regeling terzake van charitatieve organisaties en een adequaat werkend CBF. Vooralsnog heeft het bestuur zich wel verzekerd van een effectieve accountantscontrole en –verslaggeving t.b.v. sponsors en donateurs omtrent de financiële en projectenadministratie door een gerenommeerd kantoor.

Eindhoven, november 2002
Drs. Jan Crebolder, Voorzitter

Van de voorzitter

We besloten onze bijdrage aan het Projectnieuws 2002-1 met een overzicht van het bestuur en de projectenorganisatie met de mededeling dat we in het Projectnieuws 2002-2 u nader zouden informeren omtrent de taakstelling en het stappenplan. Deze procedure kan het beste in een schema worden weergegeven.

Procedure schema goedkeuring nieuwe projecten

Dit reeds in 2001 bestudeerde, geformuleerde en door het bestuur aangenomen schema is ook in Chennai besproken en geëffectueerd. Inmiddels is er een welhaast wekelijks e-mail contact tussen zuster Stella en onze projectleiderscoördinator Henny Koenders.

Recentelijk vernamen we ook de waarderende woorden van het bestuur van de congregatie van de zusters Franciscanessen van St. Joseph te Chennai over de inzet en aanpak van onze bouwkundig opzichter in India: miss Jayarani Savariraj (Jerry). Zij houdt niet alleen toezicht op de voortgang van de werkzaamheden aan de onderhanden projecten, maar let ook zeer nadrukkelijk op de kwaliteit van het werk. Zij treedt, waar nodig, corrigerend op en heeft inmiddels duizenden rupees voor de stichting terugverdiend. Ook onze projectleiders Henk van Wunnik en Hans Schiebroek, die onlangs weer in India waren, bevestigden de goede gang van zaken aldaar.

De congregatie in Chennai rekt op continuering van de activiteiten van de beide Thomasstichtingen in Nederland. De Thomasstichting voor Jongeren en de Stichting Thomas Bouwprojecten hebben het voortzetten van het werk ten behoeve van de kinderen en zusters in India dan ook uitgangspunt van hun activiteiten gemaakt. De mogelijkheden voor continuering

zijn inmiddels aanzienlijk vergroot door de uitbreiding van het projectteam. Elke projectleider gaat 1x per jaar naar India (2 projectleiders tegelijk).

Doch ook anderszins dient de Stichting Thomas Bouwprojecten zich verder te professionaliseren. De door verschillende sponsors gestelde voorwaarden worden aangescherpt, mede veroorzaakt door de negatieve berichten in de media omtrent laag gewaardeerde verrichtingen van een aantal zgn. "goede doelenstichtingen" in Nederland.

Tevens zou de weinig florissante ontwikkeling van onze nationale economie kunnen leiden tot meer terughoudendheid bij donateurs. Ook vragen sponsors in toenemende mate om accountantsverklaringen, omtrent de verwerving en besteding van fondsen, of inzake de jaarstukken van de stichting. Dit heeft ertoe geleid dat we inmiddels zijn geslaagd een gerenommeerd accountantskantoor bereid te vinden, voor een uitzonderlijke vriendenprijs, de helpende hand te bieden bij het verwerven van dergelijke verklaringen.

Onze penningmeester Dhr. Bert van Leijssen, die zich reeds geruime tijd met de plaatselijke politiek van Geldrop bezighield, kwam bij de gemeenteraadsverkiezingen van dit jaar op een verkiesbare plaats op de CDA-lijst terecht en met succes. Ondertussen is hij reeds enige tijd als wethouder van deze gemeente werkzaam. Voor de stichting betekende dit een (tijdig aangekondigde) verlies van een gewaardeerde penningmeester. Vrij kort na het vertrek van Bert konden we mevr. Anneke Bolt van der Zanden (zie vorig Projectnieuws) in ons bestuur verwelkomen en is zij inmiddels formeel benoemd tot penningmeester. Haar enthousiasme voor het werk van de stichting, aanpak en productie van cijfermateriaal hebben we inmiddels goed leren kennen.

We stelden het al eerder: ook naar de sponsors en donateurs toe is professionalisering noodzakelijk. Het bestuur is daarom "on speaking terms" met een ervaren deskundige op dit terrein. Het zal er wellicht toe leiden dat het bestuur van de stichting nog dit jaar met een nieuw bestuurslid zal worden uitgebreid.

Een ander aandachtspunt is reeds geruime tijd aan de orde en zal ook dit jaar meer gestalte gaan krijgen. We doelen op het aanbrengen van meer structuur in de relatie en samenwerking met het bestuur van de Thomassstichting voor Jongeren. Binnenkort zal tijdens een ontmoeting van de besturen van de beide stichtingen, de Raden van Advies, de projectleiders en andere betrokkenen een duidelijke stap gezet gaan worden. In 2003 zal dit tot een hechtere samenwerking –derhalve géén samengaan- van de twee stichtingen moeten leiden op diverse terreinen. Hoewel de beide besturen reeds vele jaren op goede voet staan en contact hebben, ontbreekt vooralsnog een echte structuur. U gaat hier spoedig meer van horen.

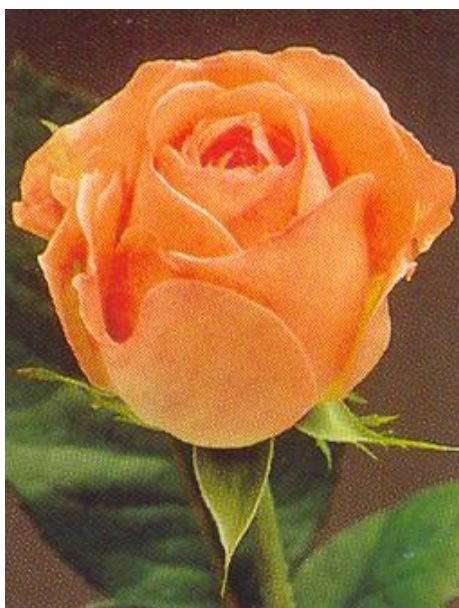
Een oud studentenlied vangt aan met de regels:

*"Het goede werk eist tijdig rusten
hernieuw de frisheid van de geest"*

Deze aanbeveling slaat ook op het bestuur van onze stichting en daarom hebben we enige jaren geleden een rooster van aftreden voor bestuursleden vastgesteld. Voor de voorzitter betekent dit, dat hij aan het einde van dit jaar het bestuur moet verlaten. Hij weet evenwel dat met ieders instemming –binnen en buiten het bestuur- wordt uitgezien naar het aantreden van zijn opvolger, en wel uit eigen kring: mevrouw drs. Therese Hanneman-Woltgens, reeds enige tijd vice-voorzitter van het bestuur. Over haar betrokkenheid en inbreng in de Stichting Thomas Bouwprojecten is geen discussie mogelijk.

Therese, andere bestuursleden, projectteam en alle betrokkenen in India veel succes toegewenst in de komende jaren; ik zal me zeker op de hoogte houden van het welvaren van de stichting.

Drs. Jan Crebolder, Voorzitter

Jan, bedankt namens ons allen!

Overzicht in uitvoering zijnde projecten, raming bouwkosten en onderhoud reservering

Stand d.d. 1-11-2002

Nr.	Project	Plaats	Raming bouw- kosten	Raming onder- houd	Overgemaakt naar India	Stand van zaken
			Euro's	Euro's	Euro's	
18	Student's Hostel	Vandavasi	202.000	13.600	202.000	nagenoeg gereed.
30	VOC muur & pastorie	Pulicat	13.600	500	15.574	technisch opgeleverd
32	Toiletten school	Pulicat	15.580	1.000	17.988	technisch opgeleverd
45	Afrastering/plantage	Biridur/Vandavasi	9.000	-	3.591	2001 t/m 2005 € 1800/jaar
51	Afrastering/plantage	Elambalur	9.000	-	7.300	1999 t/m 2003 € 1800/jaar
54	Kindertehuis	Jolarpet	127.000	9.000	120.506	gereed
62	Toiletgebouw	Srivaikundam	15.500	1.000	13.627	grotendeels gereed.
66	Kindertehuis	Perumalpalayam	138.000	13.600	34.344	bouw gestart in april 2002
68	Toiletgebouw	Thuraiyur	13.600	1.000	15.620	nagenoeg gereed
69	Toiletgebouw	Budalur	16.000	1.500	16.595	technisch opgeleverd
70	Uitbreiding school verdieping & borewell	Damaracherala	48.000	2.500	24.487	bouw gestart
75	Renovatie boarding	Thiruvalanthurai	11.250	-	4.512	2001 t/m 2005 € 2250/jaar
80	Keuken	Vandavasi	17.000	850	10.000	gestart
		Totaal in €	635.530	44.550	486.144	

N.B: Een project is opgeleverd als het technisch gereed én financieel afgerond is (daarna wordt het geplaatst op de lijst gerealiseerde projecten, zie pagina 13)

Reisverslag van Henk van Wunnik (5 t/m 29 september 2002)

Voor de derde keer naar India.

Hans gaat opnieuw naar het noorden en ik weer naar het zuiden.

Eerst hebben we gezamenlijk een aantal plaatsen bezocht. Dan scheiden onze wegen, om elkaar in Chennai weer te treffen en samen naar Pulicat te gaan.

Het beeld van India wordt deze reis overheerst door de droogte, nog meer dan door de hitte. Het lawaai, de kleuren, de stank, de rommel beginnen al een beetje te wennen. Maar zonder water wordt het moeilijk. Het regenseizoen had begonnen moeten zijn, maar alle putten staan droog, alle rijstvelden leeg. Verdord zijn de bananenplantages. En dat terwijl de meeste mensen leven van de landbouw. Op een gegeven moment kreeg ik een fles water. Blijkt 12 Rupees te kosten.

Daar werkt een vrouw een hele dag voor! (ca. 27 eurocent) Schrijnender kan het bijna niet.

De temperatuur schommelde zo tussen de 35 en 40 graden, maar vooral in Chennai hangt altijd een broeierige hitte, die het leven niet echt aangenaam maakt.

Deze keer heb ik met de bus en met de auto gereisd. Het zag er allemaal heel comfortabel uit toen we 's avonds om 10 uur vertrokken. Maar toen mijn voorman zijn stoel naar achteren zette, moest ik ook wel en zat toen helemaal klem.

's Morgens om 6 uur arriveerden we in Trichy. Ik had geen oog dichtgedaan tijdens de afgelegde afstand van ± 350 kilometer. Met de auto gaat het niet sneller. Met een gemiddelde van 40 km/uur mag je heel blij zijn, maar dat lukt alleen op de zgn. Highway. In de binnenlanden mag je blij zijn als je 15-20 km/uur haalt. De reis naar het verre zuiden, zo'n 750 km, was dus lang en heet. Gelukkig is er veel te zien onderweg. Apen, koeien, buffels, al die kleurige mensen, maar vooral al die verschillende activiteiten langs de weg in de dorpjes, die je passeert. Touwslagers, autoreparatiebedrijven, kappers, noem maar op en het meeste speelt zich ook buiten af. Opvallend zijn ook de vele tempels en tempeltjes die je onderweg ziet. Soms voor ons gevoel een beetje kitscherig maar er zijn ook prachtige exemplaren bij die getuigen van het grootse verleden van dit land.

Langs de projecten van dag tot dag

5 september	5 september zijn we vertrokken uit Düsseldorf. Na een overstap in Dubai arriveren we
6 september	om ± 9 uur in het St. Thomashospital (3,5 uur later dan bij ons).
Sr. Stella had er geen gras over laten groeien want een ½ uur later hebben we onze eerste afspraak met Fr. D'Souza en Alex Jacob. 's Middags bezoeken we het convent waar Sr. Stella nu woont.
7 september	Met de staf van de congregatie de lopende punten doorgesproken.
Over Jerry onze vrouwelijke opzichter, niets dan lof. Zonder al die lokale kennis van deze mensen en van alle zusters ter plaatse zou ons werk erg moeilijk beheersbaar zijn.
8 september	Via Poonamallee en Avadi reizen we naar Vandavasi (project 18).
Het Hostel is het eerste wat we gaan bekijken. Het ziet er niet uit. Overal verf- en cementresten. Morgen als de aannemer komt valt er wel e.e.a. te bespreken.
9 september	's Morgens hebben we het keukenproject in Vandavasi (project 80) besproken.
Van drie keukens gaan we één moderne keuken maken met een rijst-stoom-installatie. Deze rijst-stoom-installatie is door een van onze trouwe sponsors geschonken.
Voor 576 kinderen in de boarding is dat geen overdreven luxe en het zal ook aanzienlijk besparen op (duur) brandhout en het aantal keukenmeisjes. Het valt niet mee om bestaande gebouwen te verbouwen en bijna hadden we dan ook de hoofdwaterleiding laten slopen. Dit project zal binnenkort starten

Keuken Vandavasi voor de verbouwing.

- In de middag leveren we het Hostel op, bijgestaan door Jerry. Het resulteert in een lange lijst onvolkomenheden.
De aannemer zegt toe deze allemaal voor 23 september op te lossen. Dan zal ik, op de terugweg, langskomen om te zien of e.e.a. gebeurd is.
- 10 september **Biridur** (project 45) staat op het programma. Het dorp ligt ongeveer 4 km van Vandavasi. Ook hier heeft de droogte toegeslagen. Het zou ideaal zijn om hier het brandhout te laten groeien, nodig in Vandavasi. Sr. Paula, superior hier en in Vandavasi heeft hier wel oren naar. 's Middags zoeken en vinden we het fort van Vandavasi. Veel was er niet meer van over. In 1760 was er de slag om Vandavasi waarbij de Engelsen de Fransen versloegen.
- 11 september Naar **Thirumalpadi**, **Chetpet** en **Polur**, waar we in een technische school de meubels voor Perumalpalayam gaan uitzoeken en dan naar **Maiyanur** waar we pas laat aankomen.
- 12 september In **Maiyanur** willen we een boarding gaan bouwen, voorlopig voor 50 kinderen. Fr. Albert is de grote stuwende kracht in dit dorp, die er in slaagt om veel voor elkaar te krijgen. Iedereen is dan ook bang dat hij overgeplaatst wordt. We hebben de situatie ter plaatse opgenomen; Hans gaat een plan uitwerken. En dan maar sponsors zoeken.
- 13 september Vanuit Maiyanur terug naar Chennai. Nu ontmoeten we ook moeder overste, Sr. Venantia en 's avonds vertrek ik, samen met Sr. Bellarmine, met de bus naar Trichy. Sr. Bellarmine zal mij begeleiden op mijn reis. Een kranige 64-jarige zuster, die op haar best is als er afgedongen moet worden. Zij is regionaal overste van de zuidelijke districten.
- 14 september Vanuit Trichy, nu met de auto, naar **Thiruvalanthurai** (project 75) . Hier wordt een 5-jaren project gerealiseerd, het opknappen van de boarding. De eerste twee jaar zijn nu voorbij en er is een hoop gebeurd. Alles onder leiding van Fr. Johnson. Alles conform planning en binnen het budget. Het ziet er voortreffelijk uit! Fr. Johnson is inmiddels opgevolgd door Fr. John Kennedy, maar hij blijft zich met het project bemoeien. Er kan op deze manier veel gedaan worden voor relatief weinig geld. Maar kleine ingrepen kunnen grote verbeteringen blijken te zijn.
Door naar **Elambalur** (project 3). In het bejaardenhuis zitten nu 22 bejaarden. De "big boss" is de natuurlijke leider. Hij weet alles en bemoeit zich overal mee. Ook hier loopt een meerjarenproject (project 51). Uitgevoerd wordt o.a. een hekwerk rond het terrein. Dat is bijna klaar. Diverse planten, bomen en groenten zijn aangeplant. Het ziet er, even afgezien van de droogte, goed uit. Het is vruchtbare grond maar geeft nog niet genoeg opbrengst om het bejaardentehuis te kunnen runnen.

Van Elambalur naar **Thuraiyur** (project 68).

Hier zijn de werkzaamheden nog niet helemaal afgerond. Het toiletgebouw is klaar maar men is nog druk bezig met de afdekking van de put.

Bij een volgende reis moet het hele project opgeleverd worden.

- Weer verder naar **Perumalpalayam** (project 66). De bouw van de nieuwe boarding schiet op (zie voorpagina). De ruwbouw is gevorderd tot aan de dakopbouw. De kwaliteit van het beton is goed. De 136 boardingkinderen zullen blij zijn als het klaar is, want hun huidige onderkomen is niet alles. De aannemer verwacht eind februari, begin maart klaar te zijn.
- 16 september Nog een keer met de aannemer en een keer met Jerry over het werk gelopen. Er zijn nogal wat vragen en wensen. Voor ons vertrek hebben we hier afspraken over gemaakt. En er moet nog een voorstel komen voor een muur, in deze kleibodem. Nu naar **Okkur** (project 53 en 15). De school, het convent, het toiletgebouw en de garage voor de bussen staan er al weer enige tijd. Het ziet er allemaal goed uit. Alleen de beplanting heeft ook weer te lijden van de droogte. De school heeft nu al weer ruimtegebrek en ze zouden graag weer uitbreiden.
- 17 september Na onze overnachting in Okkur gaat de reis weer verder, naar **Venkatachalapuram** (project 24 en 64). 's Avonds schalt er tussen 8 en 9 gebed over deze katholieke enclave (als de stroom tenminste niet uitvalt). Er zitten nu al 74 kinderen in de boarding en volgend jaar zullen dat er 90 zijn.
- 18 september Na nog een korte inspectie van het gebouw gaat de reis weer verder. **Srivaikundam** is de bestemming. Eerst bezoeken we nog een luciferfabriek. Verregaand geautomatiseerd. Behalve het propfen van de lucifers in doosjes. Daar zijn zo'n 40 meisjes de hele dag mee bezig. Onderweg zijn steeds meer de gevolgen van de droogte te zien. Rond lunchtijd komen we aan. In Srivaikundam hebben we een toiletgebouw (project 62) neergezet, maar de zusters zijn er niet in geslaagd om de school af te bouwen. De school is nu een van de prioriteiten van onze stichting. Van de bestaande ruwbouw zijn geen tekeningen. De zaak eerst in kaart gebracht zodat we tenminste weten wat er staat en wij plannen kunnen gaan maken. Op de huidige school zitten 430 kinderen maar de huidige gebouwen zijn niet veel meer dan afdaken en afdakjes. Een nieuwe school is zeker geen luxe.
- 19 september Van Srivaikundam naar **Pannaikadu**. Hier willen de zusters een nieuwe school gaan bouwen, maar de grondverwerving is nog niet rond. Voor de huidige school willen we er wat toiletruimte bijmaken. Het is allemaal krap en het zal niet meevallen om er nog iets bij te zetten. In elk geval hebben we alle relevante opmetingen gedaan zodat thuis een plannetje uitgewerkt kan worden.
- 20 september " Butterfruit " is een van de geneugten van Pannaikadu. Een heerlijke vrucht, een van de vele heerlijke vruchten overigens in dit hoger gelegen dorp. Maar het wordt weer tijd om weer af te dalen naar het veel warmere laagland. Via Trichy weer naar Elambalur om daar te overnachten.
- 21 september Elambalur blijkt afgelopen nacht bezocht te zijn door een aantal dieven, die ook de burens bezocht hebben. Potten en ketels uit de keukens zijn verdwenen. De nood schijnt hoog gestegen te zijn om dit soort dingen te gaan stelen. Volgens afspraak via Vandavasi terug naar Chennai. In het Hostel is ontzettend hard gewerkt en is het merendeel van de opleverpunten opgelost. Kennelijk werkt het dus wel zo'n brief.

- 22 september **Chennai.** De dag gebruikt om notities uit te werken voordat ik het zelf ook niet meer weet. Onderweg word je gereden en ook geleefd, zodat er weinig tijd is om alles even rustig op papier te zetten. Het was een zeer intensieve week.
- 23 september Hans arriveert ook weer. We hebben de dag nuttig gebruikt om het Hostel ook financieel af te wikkelen met de aannemer. Uit de verrekening van hoeveelheden blijft nog genoeg geld over om een rijst-kook-gebouwtje te gaan bouwen en de muren te schilderen. Dat gebeurt pas begin volgend jaar, want het gebouw moet dan echt goed droog zijn.
- 24 september Naar **Pulicat**, nu weer samen met Hans. Bij het pas gebouwde toilet (project 32) bij de nieuwe school (project 13) moet nog een zakput gemaakt worden. Dat hebben we ter plekke geregeld.
- 25 september We verlaten Pulicat, met zijn oude VOC-resten (project 30) en keren terug naar Chennai.
- 26 september De dag gebruikt om monsters te kopen om zo te komen tot een zekere standaardisatie van toe te passen materialen en meer grip te hebben op de kwaliteit. Een moeizame ervaring. Eerst moet je de straat zien te vinden waar men verkoopt wat je zoekt, want ze hebben echt een "spijkerstraat", een "sanitairstraat", een "hang- en sluitwerkstraat", etc. Op het eind van de dag hebben we toch een koffer vol, inclusief prijsafspraken zodat we voortaan van te voren precies kunnen zeggen wat we willen aan kwaliteit. Deze dag beëindigen we met een bezoek aan **Egmore**, in Chennai, alwaar 25 kinderen uit de slums opgevangen worden. Daarna nog een bezoek aan de boarding in **Vepery** (project 2).
- 27 september De hele dag zijn we zo'n beetje bezig geweest met Jerry en Stella om goede afspraken te maken en knopen door te hakken over Perumalpalayam.
- 28 september Staat in het teken van ons vertrek. Inpakken, gedag zeggen, alles zo'n beetje afronden en 's avonds naar het vliegveld.
- 29 september Moe maar voldaan landen we rond half twee in Düsseldorf.
Het is maar koud (ook al is het prachtig najaarsweer).

Reisverslag van Hans Schiebroek (5 t/m 29 september 2002)

De dag, nadat Henk per snelbus in zuidelijke richting was afgereisd namen zuster Stella en ik de trein naar het oosten.

Richting Jolarpet.

Het in maart geopende kindertehuis (project 54) was toen bouwkundig nog niet helemaal klaar en de oplevering was dus dit keer aan de orde.

Met Jayarani, onze opzichter, en de aannemer werd "de opname" gedaan, d.w.z. het hele gebouw doorgelopen en alle gebreken en het nog niet uitgevoerde werk genoteerd. Resultaat: een lijst met 22 punten, die de aannemer beloofde in orde te zullen maken.

Op een punt was dit niet mogelijk: de wandtegels bleken, bij goed kijken, niet eerste kwaliteit te zijn. Het zetwerk was wel prima.

We hebben, in overleg, Rs. 27.000 (€ 600,-) van de rekening afgetrokken (kunnen we mooi een tv toestel voor de kinderen kopen).

De boardingmeisjes waren dolblij met hun nieuwe behuizing, evenals de 5 onderwijzeressen, die in 2 kamers zijn ondergebracht. Nu was ook het werk aan de omringende muur gestart, waarbij een groep jongens van zo'n 12, 13 jaar waren ingeschakeld voor het sjouw- en hakwerk.

In onze welvaartmaatschappij zouden we zoiets niet graag zien maar daar is het de gewoonste zaak van de wereld. De zusters hadden voor mij ook nog een uitstapje georganiseerd: met 96 meisjes en 5 onderwijzeressen in één bus. We gingen naar een mooie plek in de buurt waar normaal gesproken een waterval is maar nu (bij gebrek aan water) viel alleen de val te bewonderen!

Als compensatie waren er een muzikant, enkele apenfamilies en natuurlijk die meiden, die met hun zingen en dansen in de bus het uitje voor mij zeer de moeite waard maakten!

Na twee dagen Jolarpet, terug naar Chennai en vandaar, in noordelijke richting weer per trein naar **Damaracherala**, in de deelstaat Andhra Pradesh. Het project (nr 70) verloopt daar maar moeizaam. Meestal helpt de plaatselijke pastoor de zusters, geeft advies in bouwzaken en is er een onderling goede samenwerking. In Damaracherala is dat helaas niet het geval.

Ondanks onze pogingen om een aannemer uit een grote stad aan te trekken, met meer garantie voor goede kwaliteit, bleek dat "politiek" niet haalbaar en zijn we aangewezen op de verschillende lokale bouwgroepen. Voor de bouw van het eerste deel van het project, de bouw van de omringende 630 meter lange muur, zijn twee verschillende groepen ingezet, die het werk naar behoren en zelfs in goede harmonie hebben verricht.

Nu is de bouw van een verdieping op de bestaande school aan te beurt en de zusters hebben een van deze groepen bouwvakkers uitgekozen om het werk te maken. De hele groep was op komen dagen om het contract te maken, wat nog niet zo eenvoudig was omdat ze uitsluitend Telegu spraken en de zusters dat wel konden spreken maar niet schrijven (totaal ander schrift).

Gelukkig was een van de leraren van de school bereid de opgestelde Engelse tekst van een Telegu-versie te voorzien. In het contract is bepaald dat de zusters alle materialen zullen inkopen (ook het materieel zoals steigermaterialen en bekistingen zullen ze kopen of huren). De groep verricht het werk tegen vastgelegde eenheidsprijzen en is verplicht zich te houden aan de technische instructies van onze opzichter, Jayarani, die dus in feite als uitvoerder gaat fungeren. Ook is er een bedrag van Rs. 10.000, - in het vooruitzicht gesteld, in het geval dat we bij de eindoplevering van het werk tevreden zijn. Dit om de mannen gemotiveerd te houden. Wij blijven op de hoogte van het verloop van het werk via Jayarani.

Van Damaracherala naar **Patsalathatiparru (PT Parru)** is maar drie uur treinen, terug in zuidelijke richting. Omdat de zusters geen plaatsen hadden kunnen reserveren moesten we in het "vrije" rijtuig dat al overvol was. In onze coupé voor 8 personen bevonden zich 32 mensen! De bagagerekken doen dan uitstekende dienst en zijn van degelijke kwaliteit! Om 12 uur s' nachts komen we aan.

Op het perron komen uit het duister een stuk of acht boardingmeisjes aangerend: "Hello daddy, how are you?". Dan is alle ongemak weer zo vergeten!

De afwerklaag op het dak van het kindertehuis (project 8) vertoont scheuren. Een nieuwe toplaag moet worden aangebracht om in de toekomst schade aan het dak en lekkage te voorkomen. De aannemer vindt dat ook de afschotlaag moet worden gesloopt. Na het uithakken van een stukje dakafwerking ben ik daar niet van overtuigd. Omdat het toch om een aanzienlijk bedrag gaat besluit ik om eerst in Nederland te overleggen met mijn collega projectleiders alvorens er een beslissing wordt genomen. Ook is er nog steeds het probleem met de vuilwaterafvoer van de wasplaats naar de weg. De wasplaats ligt té ver van de weg en te laag om het waswater in vrij verval daar heen te voeren. De, door de plaatselijke loodgieter, bedachte oplossing werkt ook al van geen kant.

Besloten wordt een persleiding aan te leggen. Een offerte daarvoor zal worden opgestuurd.

Met het English-medium studieprogramma voor de boardingkinderen gaat het goed. Dit programma voor 120 kinderen wordt gefinancierd door de "Vrienden van P.T.Parru", uit Bergeijk. Het geeft de kinderen, die dit zwaardere lesprogramma kunnen volgen, later veel betere kansen op een baan of voor verdere studies.

Vanuit PT Parru gaan we per huurauto naar **Vegiwada** waar we zullen overnachten. De zusters wonen er in een gehuurde woning en hebben voor de kinderen van dit, en de omringende dorpen, een schooltje gestart. Van enig gebouw hiervoor is nog geen sprake.

De staf van de congregatie vindt dit een urgente zaak. Men heeft al een prachtig terrein aangekocht en vraagt ons om daarop een schoolgebouw neer te zetten waarin dan voorlopig ook de zusters kunnen wonen en ook een stuk of 20 kinderen intern kunnen verblijven. Om hiervoor een plan te kunnen maken meet ik het terrein op en maak wat foto's.

Direct na de middag gaan we terug naar PT Parru; ik hoop daar voor het donker (7 uur) terug te zijn.

De zusters die mee terug gaan willen evenwel eerst nog onderweg een bezoek brengen aan de een of andere pastoor, wat natuurlijk uitloopt met als gevolg dat we het grootste deel van de rit in het donker moeten afleggen. Ik heb een hekel om in het donker te rijden, omdat rond de zeer korte schemering en de eerste uren daarna, er zich nog veel en van alles op de wegen bevindt.

Bovendien ben je nooit helemaal zeker of de chauffeur alles wél heeft gezien.

We zijn toch weer heelhuids in P.T.Parru aangeland, het is nog 22 september.

De volgende dag kan ik tijdens de 7 uur durende treinreis terug naar Chennai de ervaringen van de laatste dagen nog eens door mijn hoofd laten gaan.

